

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Promptvarii exequialis pars ...

Continens centurias II. dispositionum, quibus themata funebria sive
scripturae dicta varia ...

Bidembach, Felix

Francofurti, 1625

Thema LXVI. [XLVI.]

[urn:nbn:de:bsz:31-130978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130978)

positi sunt, igni referuati. Et mox. v. 10. Cœli magno impetu transibunt, &c. Apoc. 20. v. 11. Et vidi thronum magnum candidum, & sedentem super eum: à cuius conspectu fugit terra & cœlum & locus non est inuentus eis. Præter angelos igitur & homines nihil admodum ex omnibus creaturis æterarum duraturum credimus.

De institutione autem cœli & terræ nihil nouimus præter illud: Esai. 65. v. 16. Ecce ego creo cœlos nouos & terram nouam, &c. 2. Petr. 3. v. 13. Nouos vero cœlos & nouam terram secundum promissa ipsius expectamus, in quibus Iustitia habitat Apocal. 21. v. 1. Et vidi cœlū nouū, & terram nouam; Primum enim cœlum & terra abiit. Quæ autem conditio huius nouæ structuræ sit futura, nouit Dominus. Hoc agamus vt cum gaudio aliquando videamus.

Vs vs. Quia iustitia ibi habitabit, demus etiam operam vt hic simus iusti. Nam in cœlum nouum nō intrabit aliquid immundum aut inquinatum, Apoc. 21. v. 26.

F I N I S.

T H E M A LXVI.

Rom. 8. vers. 24.

Spe salui sumus.

D I S P O S I T I O.

Cum in sacris concionibus de gaudiis vitæ cœlestis, & salute æterna erudiuntur homines, hoc vnum plerique omnes optant, vt iam statim salui sint. At Paulus hoc loco docet, id ipsum iam nobis contigisse, & si modo rationes recte subducere possemus, nos iam saluos esse. Id quia videtur in his miseriis non esse verum, excutiendum erit nobis.

Dicemus igitur, 1. Quomodo & qua ratione iam, id est, in hac etiam vita, saluos nos esse Paulus affirmet.

2. De quibus hoc dicat Paulus: & quos sic saluos pronunciet.

I. Pars.

Dixerat Pa

incipit: N

is. The fur

posseho, la

Hic dicar a

demione co

ctores nubi

At, inquit

wordie in h

salus v. e. f.

filii dei sum

Salus enim

aditas ab i

Sicut filii

tes, & hunc

du viuit p

vel Petiaco

& regni h

Magis

Quia hier

quam her

regnum.

Nos ver

celite, p

Et memo

Nemor

Hæc spe

In glorio

Itaque v

Psal. 40.

Psal. 40.

Psal. 84.

Psal. 84.

Proverb

ubi que.

I. PARS.

Dixerat Paulus in verbis immediate præcedentibus huius capitis: Nos expectamus redemptionem nostri corporis. Illa futura est in nouissimo die, æternæ vitæ plenaria possessio, suum habitura est initium. Vide Coloss. 3. v. 4. Hic dicat aliquis, utinam mox detur nobis frui illa redemptione corporis, & salute: qui præter miseras & afflictiones nihil experimur in hac vita.

At, inquit Paulus, si recte velimus iudicare, iã nos saluos esse in hoc etiam seculo. Quomodo autem non? non Res sed in S P E. Huic consentit etiam Ioannes 1. Joan. 3. v. 2. Iã filii Dei sumus. At nondum apparuit, quid simus futuri.

Salus enim nobis per Christum est parata: & parata hæretas ab initio, Matth. 25. v. 34.

Sicut filius vnicus Regis potentissimi, iam est Rex natus, & hæres Regni, & vere Rex. at non res sed spe, quamdiu viuit pater. Ideoq; non dicitur Rex, sed Infans regni, vel Priæps. [Galli Delphinum vocant primogenitum & regni hæredem.]

Magis autem certa nostra est spes, de regno cœlesti. Quia fieri potest, vt filius regni hæres, prius moriatur quam hereditatem accipiat: aut pater sibi & filio amittat regnum.

Nos vero virtute Dei custodiri ad salutem & regnum cœleste, Petrus aũthor est, 1. Pet. 1. v. 5.

Et nemo nos separabit, Rom. 8. v. 35.

Nemo rapiet, Joan. 10. v. 28.

Hæc spes alit afflictos in hac vita. Hinc id Esa. 30. v. 15.

In silentio & spe fortitudo nostra.

Itaque vere beatos prædicet sperantes scriptura.

Psal. 40. v. 5. Beatus vir cuius Dominus S P E s eius.

Psal. 22. v. 5. In te sperauerunt patres.

Psal. 84. v. 13. Beatus qui sperat in te.

Prouerb. 16. v. 20, & 28. v. 25. Qui sperat in Domino saluabitur.

Hæc

Hæc etiam spes nunquam confundit. Rom. 5. vers. 5. Quia nritur verbo Dei firmissimo, de quo iam sunt citata testimonia Pauli & Petri, imo ipseus Christi, qui est veritas. ex Joan. 10.

Hæc spes salutis certissima magnam nobis consolationem præstare potest, in omnib. huius mundi tribulationibus & afflictionibus. Neque enim dicendum: Mallet iam expetiri, quam sperare, gaudia illa cœlestia. Quid iuvat spes illa, cum tantæ sint undique miseriæ, & c. stulte, cogita ubi sis. In mundo, in valle lachrymarum, Psal. 84. v. 7. ambulas. Vbi nondum apparuit quid simus futuri, Joan. 3. v. 2. Sperandum itaque quod promissum est. Neque vero spes est præsentium, & eorum quæ videntur vt hoc ipso loco Paulus docet. Ideoque Hiob, 19. v. 2. Scio quod redemptor meus, & c. 13. v. 16. Occidet me, *non enim sperabo in eum.* Salus enim mihi erit. Beneplacitum etiam est Domino, in his qui *sperant super misericordiam eius*, Psal. 146. v. 11.

Placet Deo Abrahamus, qui contra spem in spem credidit, Rom. 4. v. 8.

Licet igitur hic pondus & æstum diei cogamur portare, tamen hac spe infallibilis recreationis sustententur nos, dicentes: In te Domine speravi: non confundar, Psal. 31. v. 2. Promittitur Davidi Christus, 2. sam. 7. Ille accipit promissionem spe, & exclamat nihilominus, Redemisti me Domine Deus veritatis, Psal. 31. v. 6. Quia certus est de veritate promissionum Dei. Tristis quidem interdum anima Davidis, Psal. 42. v. 13. & Psal. 43. v. 5. At quæ illius consolatio: *spera in Domino.* Adhuc confitebor illi. Spes messis alit rusticum tempore hyemis. Spes hæreditatis paternæ, filium sub disciplina peregre absentem & male habentem, solatur. Explica similitudines & accomoda.

II Pars.

De quibus vero Paulus pronunciat, quod iam sint salvi: Numquid de omnibus omnino hominibus, quidcunque

precedant
penam dic
Hiob. 8. v. 13
et de 11. v. 7.
las: videant
quor de hi
vto tantum
Et omnibu
cedentia &
dem est, qu
ritus san cti
gum pre ali
que ad salut
lunt particip
qua non a
pitius, qu
ravus pron
quibus Ios
vers. 2.

Docen
certam sal
mero cred
Id etiam
Omnia qui
parus est.
repeccata,
& abstinen
tate 2. p.

scimus,
tamento su

labgais

que credant faciantve, affirmat? Nequaquam. De impiis enim dicitur: spes eorum peribit, frustrabitur, &c. vide Hiob. 8. v. 13. & 11. v. 20. & 27. v. 8. & 40. v. 28. Prou. 10. v. 28. & 11. v. 7. At forsitan de Apostolis tantū loquitur Paulus? videntur enim id innuere verba præcedentia, vbi loquitur de his, qui primitias Spiritus acceperunt? minime vero tantum de Apostolis illā possunt intelligi, sed de sanctis omnibus, hoc est, de CREDENTIBVS. De his enim præcedentia & sequentia huius capituli sonant. Certum quidem est, quantū ad singularia illa & miraculosa dona Spiritus sancti attinet, Apostolos singulare habuisse priuilegium præ aliis. At quantum attinet Spiritus sancti gratiam quæ ad salutem necessaria est, eiusdem omnes credentes sunt participes. Omnes enim pii habent primitias Spiritus quia non accipiunt in hac vita perfectionem donorum Spiritus, quæ erit in altera. De omnibus itaque CREDENTIBVS pronunciat Paulus, quod iam sint salui S P E. De quibus Ioannes, quod N V N C sint Filii Dei, 1. Iohan. 3. vers. 2.

DOCENTVR itaque Christiani omnino necesse esse, vt si certam salutem sibi velint polliceri, inueniantur in numero credentium & ex fide sperantium.

Id etiam Ioannes vrget loco iam dicto inquitens: v. 2. Omnis qui habet hanc spem purificat se, sicut & ille [Deus] purus est. Quid sit illud purificare, mox ostendit, sc. cauere peccata, &c. Purificandum autem COR FIDE. Act. 15. v. 9. & abstinendum à peccatis vt spes firma sit, &c. Huc pertinet id 2. Pet. 1. v. 10. firmam facite, &c.

F I N I S

THEMA LXVII.

Rom. 8. v. 28.

Scimus, quod his qui diligunt Deum, omnia simul adiumento sunt in bonum.

D I S P O S I T I O.

Insignis est hæc Pauli sententia, quæ docet diligentibus